

Chợt...

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Hay là mình cứ bắt chấp hết yêu nhau đi”

Em đã bất chấp bỏ rơi tất cả quá khứ sau lưng để yêu anh. Em chấp nhận bỏ lại Hà Nội, quên người em từng yêu thương rất nhiều để có thể yêu anh. Em biết anh cũng sẽ làm được.

Tôi thường nhớ đến em khi ngắm nhìn những vạt nắng ban mai hắt qua khung cửa sổ nhỏ. Tôi thường nghĩ về em khi đôi mắt luôn hướng về những khoảng không vô định trên bầu trời đầy sao đêm. Em, người con gái đầu tiên tôi yêu. Nhưng em như một cơn gió thoáng ngang đời tôi, đến cuối cùng vẫn bay đi mất. Chợt thoáng gặp, chợt vội đi. Tưởng chừng như hình bóng em trong tim tôi là quá lớn, chẳng ai có thể che mờ. Nhưng, cuộc sống của tôi luôn bắt đầu bằng một chữ :“Chợt...”

Chợt va vào cạnh bàn của cô ấy trong công ty. Chợt chạm phải ánh nhìn đầy ngỡ ngàng mà cả hai dành cho nhau. Chợt bắt chuyện. Rồi lại chợt quen nhau từ đấy. Cô ấy tên là Trang.

Mỗi buổi sáng, Trang thường nhắn tin cho tôi. Mỗi bữa trưa, chúng tôi thường ăn cơm cùng nhau trong căn tin công ty. Mỗi chiều tan làm, tôi thường đèo Trang đi qua những ngõ nghách cổ xưa của Sài Gòn trên chiếc xe máy màu xám cũ kĩ. Mỗi khi đêm xuống, chúng tôi lại inbox facebook với nhau để trò chuyện đủ thứ trong cuộc sống này. Cả hai thường nói chuyện với nhau suốt đêm, hoặc là chuyện của cô ấy, hoặc là chuyện của tôi, mà cũng có thể là chuyện của người khác. Trang, tôi dường như cảm thấy cô rất giống em. Giống đến kì lạ, những thói quen hằng ngày, cách nói chuyện hay đến cả cách làm việc, tôi đều mơ hồ thấy được hình bóng em đâu đó trong con người này. Hay là do...Nick facebook Trang sáng lên, sau đó cô ấy liền inbox cho tôi:

“Chào anh!”

“Chào”

“Em buồn quá anh ạ!!!”

“Sao vậy?”

“Em chợt nhớ Hà Nội, cũng chợt nhớ đến anh ấy.”

“Sao em không gọi điện?”

“Không được anh ạ! Lỡ người ta đang hạnh phúc đi bên một cô gái khác? Lỡ người ta quên em rồi? Lỡ người ta không muốn em làm phiền thì sao? Lỡ...”

“Là do không được hay là em không đủ can đảm?”

“Em cũng không biết.”

“Vậy lỡ người ta cũng đang nhớ đến em thì sao?”

“...”

Rồi nick Trang vụt tắt. Thì ra, Trang và tôi cũng giống nhau đến lạ. Cùng chung một nỗi nhớ gửi đến một người ở xa mà chỉ biết câm lặng. Tôi biết Trang không can đảm, bởi chính tôi cũng thế. Trang nhớ Hà Nội, nhớ người cô ấy yêu thương nhất. Còn tôi, tôi nhớ Sài Gòn lúc xưa, nhớ người tôi yêu rất nhiều đã bỏ tôi mà đi. Rồi tôi chợt nhận ra, dường như tôi chẳng còn nghĩ đến em khi ngắm nhìn những vạt nắng ban mai hay khi ánh mắt lơ đãng hướng lên bầu trời đầy sao đêm nữa. Hình bóng em chợt mờ nhòa đi, tan trong thinh không. Nhưng nỗi nhớ em thì vẫn còn đây, ám lấy tôi mỗi khi tôi nhìn thấy Trang. Lạ, rất lạ. Sài Gòn rộng lớn thật. Mất em rồi, là chẳng thể tìm lại được.

Có lần, Trang đã hỏi tôi :“Tình yêu là gì anh nhỉ?”. Tôi ngồi đấy, tay vẫn khoáy đều li cà phê trên bàn mà trả lời :“Anh cũng không biết em ạ! Khi yêu một ai đó, mình sẽ lầm tưởng rằng tình yêu là chỉ cần cho đi và được nhận lại. Nhưng khi người đó đi rồi, thì ta mới biết tình yêu không đơn thuần là thế, tình yêu là khi muôn vàn cung bậc cảm xúc của ta chỉ dành cho một người, mà chính anh cũng không hiểu được. Tình yêu không nhất thiết là phải đến từ hai phía, không nhất thiết là cần được nhận lại. Đôi khi, tình yêu chỉ cần một người cho đi là đủ...”

Sau em, tôi có quen vài ba người con gái khác, nhưng cuối cùng cũng chia tay. Tôi tự hỏi, là do tôi đã quên cách yêu hay là do trong tim tôi vẫn chỉ mãi có bóng hình em? Rồi những đêm đó, tôi lại tìm đến Trang, trút đi những câu hỏi trong lòng. Trang chỉ im lặng nghe tôi nói, cho tôi mượn bờ vai mà dựa vào. Tôi cũng chẳng còn nghe cô ấy than thở nhớ người xưa vào những đêm u sầu nữa mà thay vào đó chỉ là câu nói :“Em đang tập yêu đơn phương một người!”.

Sài Gòn một ngày mưa phùn. Trang cũng đi mất. Cô ấy được công ty giao cho một chuyến công tác dài hạn ở nước ngoài mà chẳng thể biết rõ thời gian về là khi nào. Cứ như thế, lặng lẽ mà đi. Rồi tôi chợt nghĩ về mọi thứ. Về tôi, về Trang, về em hay là về cuộc sống sau này của mình. Và tôi cảm thấy mình nhớ đến Trang da diết. Tôi nhớ ngày đầu cả hai gặp nhau, nhớ những tin nhắn chào buổi sáng mà cô ấy gửi, lại càng nhớ hơn những buổi chiều tan làm, tôi đèo Trang băng qua mọi góc ngách của Sài Gòn trên chiếc xe máy màu xám. Rồi trong thoáng chốc, tôi lại nghĩ đến em. Chỉ đơn thuần là nghĩ đến bóng hình em trong tích tắc, rồi lại vụt đi mất. Không luyến tiếc. Thay vào đó, lại là những ý nghĩ về Trang. Tôi dường như nhớ đến cô ấy nhiều hơn là tôi nghĩ. Đã từng nghĩ rằng ai kia sẽ chẳng quan trọng. Đã từng nghĩ rằng trong tim chỉ có một bóng hình duy nhất. Đã từng nghĩ rằng việc gì phải nhớ đến người ta. Nhưng không, có lẽ là tôi sai. Có người đã từng nói khi mất đi rồi, ta mới thấy người đó thật sự rất quan trọng. Giờ thì tôi biết được, mất Trang, mùi vị cuộc sống cũng nhạt đi. Giờ thấy tôi cảm nhận, trong tim tôi, một bóng hình mới đã che mờ đi một bóng hình cũ. Giờ thì tôi thấy rằng, không còn Trang, nỗi nhớ nhưng luôn bao trùm cả con người tôi. Tôi lại chợt nhận ra, mình yêu Trang mất rồi...

Tôi vội mở facebook, tìm ngay nick Trang mà inbox

“Anh yêu em, Trang à!”

“Sao ạ?”

“Anh nghĩ là anh yêu em thật rồi. Một năm kể từ khi em đi, hình bóng em ngày qua ngày lại càng lớn dần trong tim anh. Anh cảm thấy trống trải, cảm thấy nhớ, cảm thấy buồn khi mất đi một ai đó nhưng anh lại chẳng thể gọi tên. Cho đến ngày hôm nay, một ngày mưa phùn, anh chợt biết rằng những cảm xúc trong anh ngày qua, tất cả đều mang tên em.”

“Là em chứ không phải là cô ấy?”

“Là em”

“VẬY... MÌNH YÊU NHAU ĐI”

“Ừ, mình yêu nhau. Thật sự cảm ơn em rất nhiều, Trang!”

Tôi và Trang yêu nhau đã nửa năm. Có những lúc tôi thật muốn đến bên cô ấy ngay tức khắc nhưng rồi chả hiểu sao lại cứ luyến tiếc Sài Gòn mà ở lại.

“Có người yêu Sài Gòn hơn yêu em”

“VÌ SÀI GÒN ĐẸP LẮM!”

“ĐẸP LÀ ĐẸP THẾ NÀO?”

“Lúc nào Sài Gòn cũng đẹp em à! Lúc em ở, Sài Gòn mang bên mình vẻ bình yên, yêu thương. Lúc em đi, Sài Gòn cũng rất đẹp, nhưng đó lại là một vẻ đẹp u sầu. Còn ngay bây giờ, Sài Gòn lại mỗi mòn chờ mong em về. Khi nào thì em mới trở về?”

“Em cũng không biết. Nhưng Sài Gòn đẹp đến như vậy sao?”

“Ừ, rất đẹp! Khi em về, Sài Gòn còn đẹp hơn. Anh nhớ Sài Gòn lúc em ở.”

Sài Gòn một ngày đầy nắng. Tôi chợt bắt gặp một bóng hình thân quen ngày nào khi cả hai đứng trước một cửa hàng thức ăn nhanh. Em đi cùng một người con trai khác, trông có vẻ rất hạnh phúc. Tôi dừng lại, em dừng lại. Cả hai chợt nhìn nhau rồi em lại mỉm cười chào tôi và đi mất. Có lẽ những ngày qua, tôi quên rằng dù không nhiều nhưng bóng hình em vẫn còn hiện hữu trong tim tôi. Em vẫn thường xuất hiện trong suy nghĩ của tôi, nhưng lại bay đi rất nhanh. Tôi quên rằng mình đã từng nghĩ Trang là em. Để rồi tôi chợt nhận ra, khi em xuất hiện, bóng hình em bằng một cách nào đấy lại chiếm hữu trái tim tôi. Cứ ngỡ Sài Gòn to lớn đã giấu em đi mất, nhưng hôm nay tôi lại biết được rằng, thì ra Sài Gòn cũng thật nhỏ bé. Mất nhau rồi mà vẫn có thể gặp lại. Tôi đứng yên đấy, mặc cho dòng người qua lại có xô đẩy như thế nào. Đến cuối cùng, tôi vẫn chẳng thể quên được em để mà tiếp tục một tình yêu mới. Là do tôi tồ tệ hay là do em vẫn ích kỷ chiếm lấy tim tôi ?

Những ngày sau đó, tôi không thường xuyên nói chuyện với Trang. Những ngày tiếp theo, Trang lại biết được sự thật. Tôi không muốn dối lừa Trang, tôi cũng chẳng muốn cô ấy phải yêu một người chỉ xem cô ấy như người thay thế. Tôi nói câu chia tay. Quả thật biết rằng mình là một thằng tồi, nhưng tôi lại chẳng thể làm gì hơn. Tôi cần thời gian suy nghĩ cho tất cả những chuyện đã qua, tôi cần đánh chính lại trái tim mình. Sau hôm đó, Trang cũng không còn liên lạc với tôi. Tôi nghĩ vậy là tốt, cho cả hai. Tôi đi tìm em, để mong có thể nói ra được những gì trong lòng tôi cho em biết. Nhưng Sài Gòn to lớn lại một lần nữa giấu em đi mất. Chẳng thể tìm ra, Sài Gòn đến cuối cùng vẫn chỉ mình tôi lẻ loi. Là do tôi sai, tất cả cũng chỉ vì tôi sai, trái tim tôi sai, lí trí tôi sai. Là do tôi không giữ chặt bàn tay mình đang nắm, để cứ hết lần này đến lần khác đều bị vụt đi mất. Là do tôi chỉ biết đứng yên một chỗ chờ em quay về trong khi người kia thì mãi mê hướng đến tương lai. Em, vẫn mãi là một cửa ải quá lớn đối với tôi.

Lại một tuần sau đó, tôi nhận được tin nhắn từ Trang :“Em sẽ về Việt Nam sau hai tháng nữa. Và em sẽ cho anh biết được, em không phải là người thay thế. Em đã bất chấp bỏ rơi tất cả quá khứ sau lưng để yêu anh. Em chấp nhận bỏ lại Hà Nội, quên người em từng yêu thương rất nhiều để có thể yêu anh. Em biết anh cũng sẽ làm được. Còn nếu anh không làm được điều đó, em sẽ giúp anh. Em sẽ làm tất cả để anh có thể quên đi quá khứ. Chỉ cần anh gạt đầu.”

Tim tôi bỗng đập trật một nhịp. Thì ra, phía trước tôi vẫn còn một người đứng lại chờ tôi bước đến. Có lẽ tôi không nên ôm trọn lấy quá khứ vào lòng nữa. Bỏ tất cả lại sau lưng, hướng đến một tương lai có lẽ sẽ tốt hơn.

“Anh sẽ đợi em trở về và giúp anh dựng lại một tương lai mới hơn”

Tôi mỉm cười và có lẽ Trang cũng mỉm cười. Những nỗi buồn kia rồi sẽ tan đi mất, quá khứ sẽ trôi theo mây, chỉ còn những tháng ngày hạnh phúc ở lại. Chờ đợi không phải là tự đáng thương cho chính bản thân mình. Chờ đợi là để con tim được yêu thương nhiều hơn. Chờ đợi là để cánh cổng hạnh phúc sẽ mở ra cho chúng ta. Chợt cảm thấy những mảnh vỡ trái tim đang được hàn gắn lại.

Hoàng Anh